

CECELIA
AHERNOVÁ

Až se
tě život
zeptá...

Až se tě
život zeptá...

CECELIA
AHERNOVÁ

Až se tě
život zeptá...

Přeložili Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Cecelia Ahern

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Time of my Life*

(Published by HarperCollinsPublishers, London 2011)

přeložili © 2012 Ludmila Havlíková a Tomáš Havlík

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-727-0

Mé drahé holčičce Robin

„Byla jsi mnohem víc... ‚svoucná‘.
Ztratila jsi svoucnost.“

Kloboučník k Alence
ve filmu *Alenka v říši divů* (2010)

PRVNÍ KAPITOLA

*Milá Lucy Silchesterová,
v pondělí 30. května máte schůzku.*

Zbytek jsem už nedočetla. Nebylo třeba. Věděla jsem, kdo mi píše. Poznala jsem to, hned jak jsem se vrátila do své garsonky a uviděla tu obálku na podlaze – v polovině cesty mezi hlavními dveřmi a vchodem do kuchyně, přesně v místě, kam se přede dvěma lety převrátil vánoční strojek, přistál na podlaze a hořící svíčky viditelně sežehly vlas koberce – staré podlahové krytiny, prodávané na metry, kterou do bytu koupil můj škudlivý domácí. Šedivý vlas byl sešlapaný, jako kdyby se po něm přehnalo stádo zdivočelých býků, podobný tomu, který je k vidění na slavné mozaice v galerii Viktora Emanuela II. v Miláně. Skoro stejný materiál byste mohli vidět v kancelářské budově, kde pracuju a kam se hodí mnohem víc, protože výrobce nikdy nepočítal s tím, že by po téhle průmyslově vyráběné podlahové krytině mohl někdo chodit bos. Je určena k tomu, aby se po ní vytrvale valil nekonečný proud nohou v naleštěných kožených botách – z kancelářských kójí ke kopírce, od kopírky k automatu na kávu a od automatu na kávu k požárnímu schodišti na pokoutně vyšlukovanou cigaretu, což bylo paradoxně jediné místo, kde chyběla kouřová čidla spouštějící poplach. Patřila jsem k těm zaměstnancům, kteří se neustále snažili najít nějaké vhodné místo ke kouření, a vždycky když nás nepřítel vystopoval a odhalil, pustili jsme se do pátrání po novém bezpečném útočišti. To nynější byste objevili dost snadno podle stovek nedopalků, které tu vystresovaní otroci nikotinu odhodili na zem, potom co z nich v panickém záchvatu úzkosti vysáli život. Duše vykouřených

cigaret se ještě vznášely uvnitř plic jejich uživatelů, ale ostatky ležely na hromádách, típnuté a opuštěné. Bylo to nejuťivnější místo v podniku a zaměstnanci ho měli radši než automat na kávu, radši než hlavní dveře, jimiž se po pracovní době vycházelo ven, a rozhodně mnohem radši než židli před pracovním stolem šéfky Edny Larsonové, která hltala všechny naše dobré nápady jako porouchaný automat na mince, co sežere všechny peníze, ale čokoládovou tyčinku vám nevydá.

Ale zpátky k tomu dopisu, který ležel na špinavém koberci se sežehnutým vlasem. Krémově bílá obálka nadepsaná mým jménem, vyvedeným velkými černými ozdobnými písmeny a doplněným zlatým plastickým znakem v podobě tří vzájemně spojených spirál.

Trojité spirály života. Okamžitě jsem poznala, o co jde, protože podobný dopis jsem dostala už dvakrát a znak jsem si vyhledala pomocí Googlu. Ani na jedno pozvání jsem nezareagovala. Nezatelefonovala jsem na přiložené číslo, abych si domluvila jiný termín schůzky nebo abych oznámila, že prostě nepřijdu. Ignorovala jsem je, zametla pod koberec – tedy, udělala bych to, kdyby mi ho neponičily ty vánoční svíčky – a vytlačila je z paměti. Ale úplně jsem na ně nezapomněla. Člověk nikdy úplně nezapomene na věci, které měl udělat, ale vykašlal se na ně, protože vám neustále straší v hlavě a plíží se kolem vás jako zloděj, co si nenápadně obhlíží vyhlédnutý podnik před další vykrádačkou. Vidíte je, jak číhají někde poblíž a snaží se splynout s davem, a jakmile zprudka otočíte hlavu, abyste se jim podívali do obličeje, teatrálně uskakují za poštovní schránky. Nebo mají podobu povědomé tváře, která se vám zjeví v houfu kolemjdoucích, ale hned nato vám zase zmizí z očí. Jako by si s vámi hrály na schovávanou. Máte je navždycky zamčené kdesi uvnitř a neustále se vám připomínají jako černé svědomí.

Asi měsíc potom, co jsem ponechala bez povšimnutí i druhý dopis, mi přišla tahle pozvánka, která obsahovala nový termín, ale ani jedinou zmínku o tom, že jsem ty předcházející nevzala na vědomí. Připomnělo mi to mamku, která zdvořile odmítala uznat mé nedostatky, a cítila jsem se ještě hůř.

Uchopila jsem ten luxusní papír v samém rohu, jen palcem a ukazovákem, a naklonila hlavu k rameni, abych si ho mohla přečíst, protože se okamžitě zhoupl do strany. Zase se na něj totiž vytentočkoval kocour. To je tedy ironie. Nemám mu to za zlé, protože jinde si ulevit nemůže. Vůbec nechodí ven, protože ho chovám bez povolení domácího ve věžáku v centru města a pracuju na plný úvazek. Abych ulevila svému špatnému svědomí, rozvěsila jsem po celém bytě zarámované fotografie okolního světa: tráva, moře, poštovní schránka, obálky, dopravní špička, park, celá sbírka jiných koček a Gene Kelly. Poslední snímek naplňuje spíš moje představy, ale doufala jsem, že ty ostatní obrázky v kocourovi utlumí touhu po případných toulkách venku. Například touhu po čerstvém vzduchu, po kočičích kamarádech, po lásce. Nebo po nějakém povražení.

Protože jsem chodila do práce pět dní v týdnu od osmi hodin ráno do šesti a někdy až do osmi hodin večer a občas se domů nevracela vůbec, musela jsem ho naučit „vyučovat“ – jak to označuje jeden poradce chovatelů koček – nejdřív na noviny nebo na jiné papíry, aby si pak zvykl chodit na kočičí záchod. Tenhle dopis mu určitě zamotal hlavu, protože to byl široko daleko jediný kus papíru, který ležel na podlaze. Sledovala jsem ho, jak se plíží kolem stěny obývacího pokoje, protože mu bylo jasné, že provedl nějakou rošťárnu. Così v hlavě mu signalizovalo, že udělal něco, co neměl. Kočky ráda nemám, ale tohohle kocoura ano. Pojmenovala jsem ho Pan podle slavného létajícího chlapce Petera Pana. Kocour Pan není žádný nestárnoucí kluk a létat taky neumí, ale přesto mi mého oblíbeného pohádkového hrdinu něčím těžko definovatelným připomíná, takže mi to jméno připadalo docela v pořádku. Našla jsem ho jednou pozdě večer v takové úzké zapadlé uličce. Zmateně pobíhal a zoufale mňoukal, jako kdyby ho potkalo strašlivé neštěstí. Nebo spíš mě. Co jsem tam dělala, zůstane mým tajemstvím, ale lilo jako z konve a já jsem na sobě měla béžový trenčkot a v sobě příliš mnoho tequill, kterými jsem zapíjela smutek ze ztráty ideálního přítele. Snažila jsem se ze všech sil napodobit Audrey Hepburnovou ve slavné scéně z filmu *Snídaně u Tiffanyho*, kde pobíhá v hustém dešti a svým nádherným jasným, ale zároveň zoufalým hlasem volá: „Kočko!“ Nakonec vyšlo najevo, že jde o jednodenní kotě, které se narodilo jako hermafrodit. Jeho matka nebo majitel – anebo oba – ho zapudili. Veterinář mi sice řekl, že má víc

samčích než samičích znaků, ale když jsem ho pojmenovala po tom pohádkovém klukovi, připadalo mi, že jsem za volbu Panova pohlaví zodpovědná jenom já. Ale usoudila jsem, že jako kocour to bude mít v životě mnohem snadnější než jako kočka. Tehdy jsem totiž měla úplně zlomené srdce a v práci jsem se nedočkala očekávaného povýšení, jelikož mě šéfová podezírala, že jsem těhotná – ačkoliv bylo po prázdninách a moje letní stravování vypadalo všelijak, ale rozhodně ne jako opulentní tudorovské hostiny, při nichž člověk nabírá na objemu. Navíc mě celý měsíc sužovaly křeče v žaludku. Pak jsem jednou pozdě večer jela příměstským vlakem a jeden otrapa se mě tam snažil osahávat. No a potom mi jistý kolega vmetl do očí, že jsem kráva. Takže proto ten kocour, a ne kočka. Ale asi to nebylo nejlepší rozhodnutí. Občas Pana oslovuju Samantha, Mary nebo nějak podobně a on pokaždé zvedne hlavu, upře na mě pohled, který bych mohla popsat jako vděčný, a pak se mi uvelebí v botě a toužebně si prohlíží její vysoký podpatek, jako něco, co mu život odepřel. Ale to jsem odbočila. Takže zpátky k tomu dopisu.

Tentokrát bych už na tu schůzku měla jít. Nemělo smysl se jí vyhýbat. Už jsem ji nemohla ignorovat. Nechtěla jsem pisatele déle dráždit.

Kdo to ale byl?

Znovu jsem uchopila osychající list v rohu a opět naklonila hlavu, abych si přečetla, co je na něm napsáno.

*Milá Lucy Silchesterová,
v pondělí 30. května máte schůzku.
Se srdečným pozdravem
Život*

Život. Přirozeně. Proč ne?

Potřeboval mě. Procházela jsem složitým obdobím a nevěnovala mu žádnou pozornost. Podstatné věci jsem úplně pustila ze zřetele a místo toho řešila podružnosti – život svých kamarádů, problémy v práci, vlastní úpadek nebo neustále stávající auto. Prostě takovéhle věci. Svůj vlastní život jsem úplně ignorovala. A on mi teď napsal a předvolal si mě. Na to se dalo reagovat jenom jediným způsobem. Musela jsem ho poslechnout a sejít se s ním tváří v tvář.

DRUHÁ KAPITOLA

Už jsem slyšela, že se takovéhle věci dějí, a tak jsem z toho nedělala žádné drama. Stejně se většinou neuchyľuju k přehnaným reakcím. Nejsem ten typ. Hned tak něco mě nepřekvapí. Asi protože očekávám, že přihodit se může cokoliv. Možná že někomu připadám jako fatalista, ale to se mi nezdá. Řekla bych to takhle: Zkrátka беру věci tak, jak přicházejí. Všechny. Proto mě nijak nepřekvapilo, že mi můj život napsal dopis, i když jsem to považovala za neobvyklé. Spíš mě to obtěžovalo. Věděla jsem, že to ode mě bude v nejbližší době vyžadovat spoustu pozornosti, a že pokud to zvládnu, přestanou chodit další dopisy, což jsem považovala za nejdůležitější.

Nožem jsem z mrazáku vysekala nánosy ledu a zmodralou rukou jsem vytáhla sekanou zapečenou v bramborové kaši. Zatímco jsem čekala, až se mi ohřeje v mikrovlnce, slupla jsem plátek bílého chleba. A jogurt. Protože sekaná ještě nebyla teplá, olízla jsem i víčko. Dospěla jsem k názoru, že ten nezvyklý dopis mě opravňuje k tomu, abych si otevřela láhev Pinotu Grigorio za tři eura a devětadevadesát centů. Vysekala jsem z mrazáku zbytek námrazy a Pan se mezitím schoval do růžové holínky se srdíčkovým dezénem a nánosem zaschlého bláta z letního hudebního festivalu před třemi lety. Vytáhla jsem z mrazáku láhev, kterou jsem tam před časem strčila, ale pak na ni zapomněla, a teď její obsah vypadal jako kompaktní kus ztvrdlého alkoholu. Místo ní jsem vložila dovnitř jinou s tím, že na tuhle už určitě nezapomenu. Nesmím. Byla to poslední láhev, kterou jsem měla schovanou ve vinném koutku kuchyňské skříňky, hned pod policí, kam jsem ukládala plechovou krabici se sušenkami. Což mi připomnělo, že mám doma i tuhle dobrotu. Čekání jsem

si tedy přijemnila ještě jedním slepovaným čokoládovým kouskem. Potom mikrovlnka zazvonila. Když jsem jídlo sesunula na talíř, vypadalo jako odpudivá rozčvaňhaná kejda. Uprostřed bylo ještě studené, ale neměla jsem tolik trpělivosti, abych ho znovu strčila do trouby a čekala dalších třicet vteřin. Zůstala jsem stát u kuchyňského pultu a pustila jsem se do teplé hmoty po obvodu talíře.

Dřív jsem vařivala. Skoro každý večer. A pokud jsem nevařila já, ujímal se toho můj tehdejší přítel. Těšilo nás to. Bydleli jsme spolu v prostorném bytě ve zrekonstruované pekárně s okny od podlahy ke stropu, zasazenými do kovových rámců, a se stěnami, z nichž vystupovalo původní zdivo. Měli jsme kuchyň spojenou s obývacím pokojem a skoro každý víkend k nám chodili na večeri naši společní přátelé. Blake nesmírně rád vařil, miloval zábavu a těšilo ho, když se u nás společně scházeli přátelé a příbuzní. Strašně se mu líbilo, když se u nás smálo, mluvilo, jedlo a debatovalo deset až patnáct lidí. Vychutnával si nejrůznější vůně, páru stoupající z pokrmů i obdivné vzdechy strávníků. Většinou stál u kuchyňského ostrůvku, barvitě líčil nějakou historku a přitom krájel cibulku, zaléval maso burgundským vínem nebo flamboval zmrzlinový dezert. Pokaždé docítil vyvážené chuti jen tak od oka, aniž používal váhy. Psal knihy a články o cestování a o vaření, takže byl připravený odjet kamkoliv a ochutnat tam cokoliv. Byl to dobrodruh. O víkendech nikdy nevydržel v klidu, takže jsme lezli po všech možných horách a v létě jsme se vydávali do zemí, o nichž jsem do té doby vůbec neslyšela. Dvakrát jsme seskočili padákem z letadla a třikrát jsme si vyzkoušeli bungee-jumping. Byl dokonalý.

A umřel.

Ba ne, dělám si legraci. Je naprosto v pořádku. Živ a zdrav. Byl to surový vtip, ale zasmála jsem se. Ne, není mrtvý. Je naživu. A stále dokonalý. Ale rozešla jsem se s ním.

Teď má vlastní pořad. Smlouvu na něj podepsal ještě v době, kdy jsme žili spolu. Vysílají ho na televizním kanálu, který jsme oba sledovali, a když ho teď občas zapnu, vidím Blakea, jak zdolává Velkou čínskou zeď nebo jak sedí ve člunu kdesi v Thajsku a pojídá *pad thai*. Pokaždé mluví jako kniha, každé je jako ze škatulky – dokonce i po týdenním

zlézání kopců, kdy chodí na velkou do křoví, nespρχuje se a neholí –, v objektivu kamery vypadá naprosto dokonale a říká: „Kéž byste tu byli se mnou!“ Takhle se ten jeho pořad totiž jmenuje. Několik týdnů a měsíců po našem srdcervoucím rozchodu mi brečel do telefonu a přitom se mi svěřil, že ho tak pojmenoval kvůli mně. Vždycky když tuhle větu říká, myslí prý na mě, jenom na mě, na nikoho jiného. Chtěl, abych se k němu vrátila. Volal mi každý den. Později dvakrát týdně. Pak jednou za týden, ale věděla jsem, že už několik dní předtím bere do ruky telefon a zase ho odkládá, protože se nemůže dočkat okamžiku, kdy si se mnou zase promluví. Nakonec přestal telefonovat a začal mi posílat e-maily. Dlouhé podrobné dopisy, v nichž mi líčil, kde byl a jak se beze mě cítí. Dopisy, ze kterých čísel takový smutek a pocit opuštěnosti, že jsem je už nemohla číst. Přestala jsem mu na ně odpovídat. Pak se jeho e-maily zkrátily. Bylo v nich méně citu a méně podrobností, ale pokaždé mě prosil, abychom to znovu dali dohromady. Abyste mi špatně nerozuměli, byla jsem v pokušení udělat to, protože Blake je dokonalý mužský, a vědomí, že o vás stojí tak dokonalý krásný chlap, je pro ženu dostatečný důvod, aby se k němu vrátila, ale stávalo se to jenom ve slabých chvílích, když jsem si připadala opuštěná. Nestála jsem o něj. Ne kvůli tomu, že bych potkala někoho jiného. Vysvětlila jsem mu to už tehdy poprvé a pak ještě několikrát, přestože by možná bylo snazší předstírat, že někoho mám, protože by se možná posunul z místa a hleděl dopředu. Jenomže já jsem o nikoho jiného nestála. Skutečně ne. Chtěla jsem se jenom na chvíli zastavit. Přestat dělat všechny ty věci, které jsem dělala doposud. Přestat se pohybovat. Toužila jsem být úplně sama.

Dala jsem výpověď v zaměstnání a našla si jinou práci, za poloviční plat, ve firmě vyrábějící domácí spotřebiče. Byt jsme prodali a já si pronajala tuhle garsonku, která zaujímala čtvrtinu plochy jakéhokoliv bytu, ve kterém jsem kdy žila. Našla jsem toho kocourka. Někdo by řekl, že jsem ho ukradla, ale je mi to fuk, teď patří mně. K rodičům jezdím, až když mi přitisknou hlavě ke spánku, a s našimi společnými kamarády vyrazím večer do společnosti jenom tehdy, pokud mezi nimi není on – můj bývalý přítel, ne kocour –, což se teď stává poměrně často, protože je věčně na cestách. Nijak mi nechybí, a pokud se mi po něm zasteskne, pustím si televizi, dopřeju si dávku jeho šarmu a zase si připadám spokojená.

Bývalé zaměstnání mi taky nijak nechybí. Možná jen ten lepší plat, když něco vidím v obchodech nebo časopisech, ale v takovém případě z obchodu zkrátka odejdu a v časopisu otočím stránku. Nestýská se mi po cestování. Nestýská se mi po večírcích.

A nejsem nešťastná.

Nejsem.

Tak jo, lhala jsem.

To on se rozešel se mnou.

TŘETÍ KAPITOLA

Vypila jsem půl láhve vína, než jsem se trochu sebrala. Odvahu jsem nesbírala, protože jsem ji nepotřebovala. Ničeho jsem se totiž nebála. Chtěla jsem se jenom vzchopit. Po druhé půlce jsem si už připadala dostatečně silná, abych dokázala zatelefonovat svému životu, a tak jsem vytočila číslo uvedené v dopise. Zatímco jsem čekala na spojení, ukousla jsem si kus čokoládové tyčinky. Telefon někdo zvedl hned po prvním zazvonění a nenechal mě sousto ani rozkousat, natož spolknout.

„Och, promiňte,“ řekla jsem s plnými ústy. „Mám v puse čokoládu.“

„To je v pořádku, zlatičko, žádný spěch,“ ozval se energický, ale zároveň melodický ženský hlas s americkým jižanským přízvukem. Rychle jsem sousto rozkousala, spolkla a zalila trochou vína. Zvedl se mi žaludek.

Odkašlala jsem si. „Už je to v pořádku.“

„Co to bylo?“

„Galaxy.“

„Bublinková, nebo karamelová?“

„Bublinková.“

„Hmm, tu mám nejradši. Co pro vás můžu udělat?“

„Dostala jsem dopis s oznámením, že mám v pondělí schůzku. Jmenuju se Lucy Silchesterová.“

„Ano, slečno Silchesterová, mám vás tady zapsanou. Vyhovovalo by vám to v devět hodin?“

„No, víte, kvůli tomu vlastně nevolám. Nemůžu totiž přijít, ten den pracuju.“

Čekala jsem, že řekne: *To od nás bylo hloupé, že jsme vás pozvali v pracovní den. Takže to všechno zrušíme*, ale neudělala to.

„No, myslím, že to nějak zařídíme. Kdy končíte?“

„V šest.“

„A co tedy v sedm?“

„Nemůžu, protože kamarádka slaví narozeniny, takže jdeme na večeři.“

„A co třeba o polední přestávce? Vyhovovala by vám schůzka u oběda?“

„Musím odvézt auto do servisu.“

„Takže když si to shrneme, jindy ten den nemůžete, protože od rána jste v zaměstnání, o polední přestávce odvážíte auto do servisu a po práci večeříte s přáteli.“

„Ano.“ Zamračila jsem se. „Zapisujete si to?“ V pozadí jsem totiž slyšela tukaní do klávesnice. Nazlobilo mě to. Obrátili se oni na mě, ne já na ně. Takže je na nich, aby našli vhodný termín.

„Víte, zlatíčko,“ řekla žena sladce svým jižanským přízvukem a já si v duchu představila, jak se jí od rtů uvolňuje kapka medu a přistává na klávesnici. Tam okamžitě zasyčí, vyšlehnou z ní plameny a záznam o mé schůzce nadobro zmizí z paměti počítače. „Zřejmě nejste obeznámená s naším systémem.“ Nadechla se a já jí skočila do řeči, než jí od úst ukápne další med.

„A někdo snad bývá?“

Očividně jsem přetrhla tok jejích myšlenek.

„Prosím?“

„Když navazujete spojení s lidmi, které jejich *život zve na schůzku*,“ řekla jsem důrazně, „bývají všichni ti pozvaní obeznámení s vašimi postupy?“

„No, víte,“ začala, ale všechny slabiky protáhla, takže to znělo jako noóóóóóóóóóó, „někteří jsou, a jiní nejsou. Právě proto se vám to snažím usnadnit a všechno zařídit tak, aby přišel on za vámi. Když ho o to požádám, udělá to.“

Zamyslela jsem se a zeptala se. „On? Jsou to vždycky *oni*?“

Medová dáma se zahihňala. „Na tohle se lidi taky často ptají. „Někdy to bývají i *ony*.“

„Za jakých okolností jsou to muži?“

„Och, za žádných, zlatíčko. Žádný konkrétní důvod v tom není. Je to stejná náhoda jako to, že my dvě jsme se narodily jako ženy. Vidíte v tom nějaký problém?“

Zamyslela jsem se nad tím. Žádný problém mě nenapadal. „Ne.“
„Tak v kolik hodin by za vámi měl přijít?“ Znovu si něco zapsala.
„Navštívit mě? Ne!“ zaječela jsem do telefonu. Kocour Pan vyskočil, otevřel oči, rozhlédl se a zase je zavřel. „Promiňte, že jsem tak vykřikla.“
Trochu jsem se uklidnila. „Sem přijít nemůže.“

„Ale vždyť jste říkala, že v tom žádný problém nevidíte.“
„Mluvily jsme o tom, že v mém případě jde o muže. Domnívala jsem se, že se mě ptáte, jestli *tohle* považuju za problém.“

Zasmála se. „Ale proč bych se vás na to měla ptát?“
„Nevím. Třeba v lázních to zjišťují pro případ, že byste nechtěla maséra, ale...“

Zakuckala se. „No, můžu vám zaručit, že vám žádnou část těla masírovat nebude.“

Slovo *těla* znělo v jejím podání poněkud oplzle. Otrásla jsem se.
„Tak mu povězte, že mě to moc mrzí, ale sem prostě přijít nemůže.“
Rozhlédla jsem se po svém bezútěšně působícím bytečku, kde jsem se kupodivu cítila příjemně. Byl to takový můj brloh, který jsem měla jenom sama pro sebe. Nebyl určený k tomu, abych v něm hostila a bavila přátele, milence, sousedy, členy rodiny, nebo dokonce hasiče, když chytil ten koberec. Byl jenom můj. A Panův.

Choulila jsem se na pohovce a pár kroků za mnou stálo dvojlůžko. Napravo jsem měla kuchyňskou linku, nalevo okna a vedle nich vchod do koupelny. Tolik k velikosti mé garsonky. Ale těžkou hlavu jsem si kvůli ní nedělala a ani jsem se za ni nestyděla. Spíš mě trápil její stav. Podlaha se mi postupně změnila v šatnu. S oblibou jsem si představovala, že jednotlivé poházené svršky jsou ve skutečnosti nášlapné kameny, taková moje soukromá vydlážděná cestička... prostě něco takového. Šatna, kterou jsem měla předtím v našem luxusním střešním bytě, byla větší než celá moje nynější garsonka, takže jsem tu obrovskou spoustu svých bot musela uložit na okenní parapet. Dlouhé pláště a šaty visely na ramínkách po obou stranách garnýže nad oknem a posouvala jsem je ke středu nebo do stran jako normální závěsy podle toho, jak to zrovna vyžadovalo slunce nebo měsíc. Koberec vypadal tak, jak jsem už popsala, a pohovka si uzurpovala celý obytný prostor mezi okenními parapety a kuchyní, což znamenalo, že když jsem se na ni chtěla posadit, nemohla

jsem ji obejit, ale vlézt na ni zezadu přes opěradlo. V tomhle binci mě prostě můj život nemohl vidět. Uvědomovala jsem si tu ironii.

„Zrovna si nechávám čistit koberce,“ vyhrkla jsem, ale hned nato jsem vzdychla, jako kdybych vypustila z pusy takový nesmysl, že jsem ho ani já sama nemohla skousnout. Ale vlastně jsem ani nelhala. Ten koberec skutečně potřeboval vyčistit.

„No, můžu vám doporučit firmu Kouzelní čističi koberců,“ zatrylkovala tak jasným hlasem, jako kdyby vyskočila z nějaké reklamy. „Můj manžel si nedá říct a pořád si otírá černé boty o koberec v obývacím pokoji, ale Kouzelní čističi koberců ten jeho černý krém pokaždé dostanou pryč. Taky chrápe. Jestliže neusnu dřív než on, celou noc pak nezamhouřím oka a sleduju v televizi všechny možné reklamy. Jednou jsem tam viděla člověka, který si otřel černé boty o bílý koberec úplně stejně jako můj muž, a to mě upoutalo. Připadalo mi, že tahle firma je pro mě jako stvořená. V té televizní reklamě přišli a skvrnu bez problémů odstranili. Tak jsem si je okamžitě objednala. Kouzelní čističi koberců, запиšte si to.“

Mluvila tak naléhavým tónem, že jsem měla chuť okamžitě vyrazit ven a koupit si černý krém na boty, abych tu zázračnou firmu vyzkoušela. Sáhla jsem tedy po tužce, která podle všech teorií pravděpodobnosti samozřejmě nebyla v dohledu nikdy, když jsem ji potřebovala. Popadla jsem tedy fixu a rozhlédla se po něčem, na co bych si to mohla poznamenat. A protože jsem neobjevila žádný papír, naškrábala jsem název firmy na koberec, což se mi zdálo docela případné.

„Co kdybyste mi řekla, který den a v kolik hodin za ním můžete zajít, a ušetřila tak sobě i mně čas a energii?“

Na sobotu mamka sezvala celou rodinu na nějaké mimořádné setkání.

„Víte co? Uvědomuju si, že je to nesmírně důležité... když si člověka pozve na schůzku jeho život... takže bych se s ním moc ráda sešla v sobotu, přestože máme nějakou výjimečnou rodinnou sešlost.“

„Och, ojoj, zlatíčko, zapisu si tady, že jste připravená ožet tak důležité setkání se svými nejbližšími, jen abyste se s ním setkala, ale myslím si, že byste si ten den měla vyhradit pro svou rodinu. Kdo ví, jak dlouho je ještě budete mít, a s námi se můžete domluvit na následující den. Na neděli. Co vy na to?“

Zaúpěla jsem. Ne nahlas, jenom uvnitř, hodně hluboko. Byl to takový

zmučený zvuk vycházející z rozbolavělého místa v mém nitru. Takže jsme se nakonec dohodly na termínu. Sejdeme se v neděli, naše cesty se zkříží a všechno, co pro mě až doteď znamenalo jistotu a bezpečí, se najednou zhroutlí a změní k nepoznání. Přesně takhle jsem si to přečetla v jednom dámském časopise, kde otiskli rozhovor se ženou, která už setkání se svým životem absolvovala. Uveřejnili tam i fotografie pořízené před tou schůzkou a po ní, aby si i nevzdělané čtenářky postrádající obrazotvornost uvědomily, jak se dotyčná změnila. Zaujalo mě, že předtím neměla vyfoukané vlasy, ale potom ano; předtím nebyla opálená a nalíčená, ale potom ano; předtím měla na sobě legíny a tričko s Mickeym Mousem, ale potom byla vyfotografovaná za úplně jiného osvětlení, v lehce asymetrických šatech, které se jí lichotivě vlnily kolem boků a nohou, v dokonale zařízené kuchyni. Vedle ní stála skleněná mísa s umělecky naaranžovanými citrony a pomeranči, které měly zřejmě naznačovat, že v novém životě žena mnohem citlivěji vnímá vůni citrusů. Předtím měla brýle, potom kontaktní čočky. Zajímalo by mě, jestli ji víc změnilo to setkání se svým životem, nebo stylisté pracující pro dotyčný časopis.

Za necelý týden čeká stejné setkání i mě. A můj život je muž. Ale proč se spojili zrovna se mnou? Připadalo mi, že žiju docela spokojeně. Cítila jsem se v pohodě. Všechno bylo naprosto v pohodě.

Pak jsem si na pohovce lehla na záda a zadívala se na garnýž, abych se rozhodla, co si vezmu na sebe.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Tu osudnou sobotu, která mi naháněla hrůzu už ode dne, kdy jsem se o našem rodinném setkání dozvěděla, jsem zastavila se svým volkswagenem broukem z roku 1984 před elektronicky ovládanými vraty, jež se otevírala do útrob exkluzivní parcely obklopující dům mých rodičů, a vysloužila jsem si tím pár nakyslých pohledů od několika přecitlivělých zazobanců z nejbližšího okolí. Nevyrostla jsem tady, takže mi vůbec nepřipadalo, jako bych se vracela domů. Vlastně jsem ani neměla dojem, že jedu k rodičům. Uchylovali se sem totiž jenom tehdy, pokud zrovna nepobývali v letním sídle, kam vyráželi ze své domovské vily nejčastěji. A už sama skutečnost, že stojím venku a čekám na povolení ke vjezdu, ještě umocňovala můj pocit, že sem vlastně nepatřím. Moji kamarádi jezdili k rodičům přímo, aniž museli zastavovat na přístupové cestě, protože znali hesla a čísla bezpečnostních kódů nebo používali vlastní klíče. Já jsem nevěděla dokonce ani to, kde jsou v domě uložené kávové šálky. Velká vrata měla kýžený účinek: bránila v přístupu různým pobudům – a dcerám –, přestože hlavní zastrašovací faktor se pro mě skrýval uvnitř. Zloděj by vrata přelezl, aby se dostal dovnitř, já bych je zase klidně zdolala kvůli tomu, abych unikla ven. Moje nálada jako by se přenesla i na Sebastiana, kterým jsem přijela. Zdálo se, že jakmile si uvědomil, kam jedeme, došel mu dech. Pojmenovala jsem ho po dědečkovi, jehož nikdy nikdo neviděl bez doutníku a nakonec ho zabil chronický suchý kašel. K domu rodičů v Glendalough vedla záludná spleť úzkých uliček, které stoupaly do kopce a klesaly z kopce, vinuly se kolem jednotlivých rozlehlých usedlostí a proháněl se po nich vítr. Sebastian se zastavil a začal brumlat. Stáhla jsem okénko a stiskla tlačítko elektronického vrátného.

„Nazdar, dojeli jste k Silchesterovu ústavu pro sexuální devianty. Jak můžeme uspokojit vaše potřeby?“ ozval se z reproduktoru mužský hlas.

„Tati, nech těch legráček.“

Uslyšela jsem hurónský smích. Dolehl až ke dvěma blondýnám s tvářmi vyhlazenou botoxem, které kolem mě rázovaly svižným tempem ve sportovním oblečení a přitom spolu tajnůstkářsky klábosily. Když uslyšely hlas z reproduktoru, překvapeně se zastavily, pohodily hlavou s vlasy vyčesanými do ohonu a zíraly na mě. Usmála jsem se, ale když mě uviděly a bryskně zhodnotily jako hnědovlasou nezajímavou nicku, usazenou v hromadě starého plechu, odvrátily pohled stranou, zavlnily ňadry o velikosti rozinek, ukrytými pod přiléhavými tílky z lycry, a znovu vyrazily kupředu.

Vrata se zachvěla, uprostřed se objevila škvíra a nakonec se obě křídla od sebe oddělila.

„Tak dobře, Sebastiane, jedeme!“ Auto sebou škublo, zřejmě protože vědělo, co teď přijde: příští dvě hodiny bude stát vedle chumlu honosných vozů, s nimiž nemá vůbec nic společného. Mě čekalo něco podobného. Dlouhá vyštěrkovaná příjezdová cesta vedla k parkovišti s fontánou ve tvaru lva s otevřenou tlamou, ze které prýštila kalná voda. Zaparkovala jsem Sebastiana vedle otcova zeleného Jaguaru XJ a Morganu Plus 4 z roku 1960, jemuž říká „víkendové auto“ a bere si do něj staré kožené rukavice a velké ochranné brýle, takže vypadá jako Dick van Dyke ve filmu *Chitty Chitty Bang Bang*. A aby v těch doplňcích nevypadal úplně mimo, pořídil si k nim i odpovídající oblečení. Vedle otcových vozů stálo matčino černé SUV. Chtěla takové vozidlo, které by od ní vyžadovalo co nejmenší řidičské úsilí, a tak dostala auto s tak citlivými parkovacími senzory, že pípají i tehdy, když se na dálnici blíží auto v nejvzdálenějším pruhu. Na opačné straně vyštěrkované plochy byl zaparkovaný Aston Martin mého staršího bratra Rileyho a rodinný range rover, který patřil Philipovi, prostřednímu z nás tří sourozenců. Byl vyšperkován nejrůznějšími vymoženostmi, včetně malých televizních obrazovek, umístěných vzadu na opěradlech sedadel pro řidiče a spolujezdce, aby se Philipovy děti zabavily během desetiminutové jízdy z hodiny baletu na basketbalový trénink.

„Vrátím se nanejvýš za dvě hodiny,“ řekla jsem a poklepala Sebastiana po kapotě.

Zvedla jsem hlavu a zadívala se na dům. Nevím, z jakého pocházel období, ale rozhodně ne z „georgduardského“, jak jsem jednou zavtipkovala na vánoční oslavě u Schubertových, což bratra rozesmálo, otce znechutilo a matku naplnilo pýchou. Byla to impozantní stavba, kterou vybudoval lord Nevímjaksejmenuje jako rodové sídlo, ale potom veškeré jmění prošustroval v hazardu. Koupil ho nějaký Literát Proslulý, který napsal moc slavnou knihu, a my jsme kvůli tomu museli podle platných zákonů umístit na vstupní bránu mosaznou tabulku s jeho jménem, abychom ukojili zájem literárních fanatiků, ale hlavně kvůli tomu, aby se měly sportující kočky s řadry o velikosti rozinek na co dívat a závistivě vraštit čelo, protože ony žádnou takovou cedulku před svými domy nemají. Literát Proslulý udržoval tajný poměr s Básníkem Deprimovaným, který si pro sebe nechal vystavět východní křídlo domu, aby měl zajištěné soukromí. V domě byla úchvatná knihovna obsahující korespondenci mezi lordem Nevímjaksejmenuje a lady Nezajímavou a pak ještě mnohem romantičtější dopisy, které dotýčný lord posílal po svatbě s lady Nezajímavou úplně jiné ženě, lady Utajované, a také rukopisy z pera Literáta Proslulého, všechny zarámované a rozvěšené po stěnách. Práce Básníka Deprimovaného leží jen tak na polici vedle Atlasu světa a Životního příběhu Coco Chanel. Moc dobře se neprodávaly dokonce ani po jeho smrti. Po dokonale zdokumentovaném bouřlivém románu s Básníkem Deprimovaným propil Literát Proslulý všechny peníze a dům koupila zazobaná německá rodina, která vařila pivo kdesi v Bavorsku a dům využívala jako letní sídlo. Přistavěla k němu nesmírně působivé západní křídlo a na pozemku vybudovala tenisový kurt. Jejich syn Bernhard ho však zřejmě moc nevyužíval, jak jsem zjistila při pohledu na staré černobílé fotografie zachycující obtloustlého hochu v námořnickém oblečku, s nešťastným výrazem v obličeji. Několik původních láhví se zmíněným německým pivem bylo dosud k vidění v prosklené skřínce z ořechového dřeva, která stála v baru Silchesterových. Celý dům nesl stopy po lidech, kteří jím prošli, a byl prochnutý připomínkami spojenými s jejich životem. Často jsem si říkala, co tu asi zůstane po mých rodičích kromě interiérů vybavených nejnovějšími kousky od Ralpha Laurena.

U paty kamenného schodiště vedoucího k hlavním dveřím mě uvítali

dva podmračení živočichové, které jsem nedokázala identifikovat. Vypadali jako lvi, ale z hlavy jim rostly rohy. Dvě přední nohy měli přimknuté k sobě a tak pokroucené, že měl člověk málem strach, aby se jim nepodlomily. Při pohledu na ně mě napadlo, že vypadají, jako kdyby se jim po několikasetletém zírání na vodu tryskající z fontány zoufale chtělo na záchod. Vsadila bych se, že pokud nebyli dílem Ralpha Laurena procházejícího nějakým temným obdobím, musel je sem postavit ten věčně opilý spisovatel, anebo depresemi stíhaný básník.

Hlavní dveře se otevřely a z prahu se na mě jako kočka Šklíba zazubil můj starší bratr Riley.

„Jdeš pozdě!“

„A ty jsi odpornej,“ opáčila jsem. Dobře věděl, že mluvím o jeho výlevu do elektronického vrátného.

Zasmál se.

Doplahočila jsem se po kamenných schodech ke dveřím a překročila práh do haly s černobílou mramorovou podlahou a vysokým stropem, ze kterého visel lustr o velikosti dvou mých garsoněk.

„Co to? Žádný dárek?“ prohodil bratr a vtiskl mi polibek daleko delší, než mi bylo milé, jen aby mě vytočil.

Zaúpěla jsem. Tvářil se, jako by žertoval, ale věděla jsem, že to ve skutečnosti myslí vážně. Celá moje rodina totiž vyznávala nesmírně seriózní náboženství, které se nazývá Společenská etiketa. V čele této církve stáli Lidé. A jakýkoliv skutek, jakékoliv slovo se posuzovaly podle jediného hlediska: Co tomu řeknou „Lidé“? Součástí této etikety byl samozřejmý požadavek, aby každý příchozí přinesl nějakou pozornost, i když tím příchozím byl člen rodiny a zastavil se jen na skok. Naše rodina se ale „jen na skok“ nikde nezastavovala. Pořádali jsme návštěvy, domlouvali si schůzky, trávili spolu týdny, často dokonce i měsíce, ve snaze sehnat dohromady všechny ovečky.

„Co jsi přinesl ty?“ zeptala jsem se ho.

„Láhev tátova oblíbeného vína.“

„Šplhoune.“

„Jenom kvůli tomu, že na něj mám chuť.“

„Stejně ji neotevře. Radši si počká, až budou všichni jeho nejdražší dávno pod drnem, a pak ho možná napadne, že by se s ní mohl někde

zamknout a načít ji. Klidně se s tebou vsadím o deset, nebo spíš o dvacet eur, že ji neotevěř.“ Potřebovala jsem totiž peníze na benzin.

„Ta tvoje jistota, že ho máš tak dobře prokouknutýho, mě skoro dojíká, ale já mu věřím. Takže ujednáno,“ potvrdil sázku a napráhl ruku.

„Co jsi dal mamce?“ Rozhlédla jsem se po hale, jestli bych tam nemohla něco štipnout a pak to předložit jako dárek.

„Svíčku a olej do koupele. Ale než to začneš rozmazávat, musím se přiznat, že jsem to našel u sebe doma.“

„Protože jsem to koupila tý tvojí – už si nepamatuju, jak se jmenuje – slečně, co se řehťá jako delfín.“

„Ty jsi koupila Vanesse dárek?“

Procházel jsem nekonečnými prostory domu se spoustou krbů, stolků, pohovek a křesel. Jenomže posadit se na gauč tady nepřipadalo v úvahu a na stoly jsme nesměli postavit ani skleničku.

„Jako cenu útěchy za to, že s tebou chodí.“

„Určitě se jí to nelíbilo.“

„Mrcha.“

„Jasně, byla to mrcha, co se řehťá jako delfín,“ přitakal a oba jsme se rozesmáli.

Došli jsme do poslední místnosti v zadním traktu domu. Býval to salonek lady Nezajímavé, později pracovna, ve které Básník Deprimovaný skládal verše, a teď v tomhle pokoji s vestavěným barem vybaveným pípou a s kouřovým zrcadlem na zadní stěně pořádali manželé Silchesterovi společenská setkání. V prosklené skříní u baru stály láhve původního německého piva z roku 1800 a vedle nich rámeček s černobílou fotografií celé Altenhofenovic rodiny, zvěčněné na kamenném schodišti před hlavním vchodem. Podlahu pokrývaly měkké vysoké koberce v lososovém odstínu, do kterých se vám bořily nohy, nedaleko baru trůnila masivní kožená křesla a kolem stolků z ořechového dřeva byla rozestavená menší křesílka. Nejvýraznějším prvkem v celém prostoru bylo obrovské arkýřové okno, z něhož se otevíral výhled do nedalekého údolí a na hory, které se tyčily za ním. Dům obklopovaly tři akry růžových keřů, zahrada obehnaná zídou a venkovní bazén s křišťálově čistou vodou. Francouzské okno v baru bylo otevřené a od něj vedly široké nízké schody na cestu vydlážděnou vápencovými bloky k jezírku, do něhož přes travnatou plo-

chu přiváděl vodu bublající potůček. Kousek od fontánky stál velký jídelní stůl pokrytý bílým ubrusem a plný stříbra a křišťálu. V naší rodině neexistovalo nic, co by se dalo označit za neformální. Prostě dokonalý obrázek. Škoda že jim ho budu muset nabourat.

Mamka poletovala kolem stolu v černobílých střevíčkách a v bílém tvídovém modelu ze salonu Chanel, který jí sahal ke kolenům, a odháněla vosy, co se chtěly přizivit na její zahradní slavnosti. Blond vlasy měla dokonale upravené a odnikud jí nevykukoval ani jediný neposlušný vlásek. Na rty si nanesla jen nepatrné množství růžové rtěnky, kterou používala bez ohledu na to, jestli právě vyrazela do velkého světa, nebo jen o samotě odpočívala na pohovce. U stolu už ležérně seděl prostřední z nás tří sourozenců Philip – majitel vozu range rover, plastický rekonstrukční chirurg a potajmu také chirurg, který dělá z malých ňader obrovské balóny – a něco vykládal babičce. Seděla vzpřímeně, jako kdyby měla místo páteře pravítko, oblečená do květovaných šatů, které si pravidelně brala na zahradní slavnosti, vlasy pevně stažené do uzlu, ruce složené v klíně a kotníky přitisknuté těsně k sobě, jak ji to učili v penzionátu. Byla zticha, na Philipa se nedívala a zřejmě ho ani neposlouchala, protože sledovala mamku, jako by se jí na ní něco nezdálo.

Sklopila jsem oči a uhladila si sukni.

„Vypadáš bezvadně,“ prohodil Riley, odvrátil pohled stranou a nasadil nenucený výraz, abych ho snad nepodezírala, že se mi jenom snaží dodat sebedůvěru. „Mám dojem, že má něco na srdci a chce nám to říct.“

„V tom případě to není naše vlastní matka.“

„To snad nemyslíš vážně,“ zahlaholil za mnou známý hlas.

„Edith!“ Ani jsem se nemusela otáčet. Okamžitě jsem poznala hospodyně Edith, která u rodičů pracovala už třicet let. Byla součástí našeho života, jak daleko mi sahala paměť, a vychovávala nás daleko líp než asi čtrnáct chův, které se doma vystřídalý během našeho dětství a dospívání. V jedné ruce držela vázu a ve druhé obrovskou kytici. Postavila vázu na stůl a rozpráhla ruce, aby mě objala. „Páni, Edith, to je nádherná kytice!“

„Ano, že jo? Že je překrásná? Koupila jsem ji dneska, aby byla čerstvá. Šla jsem na ten nový trh u...“ Zarazila se a provrtala mě podezíravým pohledem. „Ale ne. To nemůžeš,“ vyhrkla a kytici ode mě odtáhla. „Ne,

Lucy, nemůžeš si je vzít. Naposledy jsi mi sebrala koláč, co jsem chtěla podávat jako dezert.“

„Vím, že to byla chyba, a už to nikdy neudělám,“ prohlásila jsem. „Ale Edith, no tak, jen se na ně pořádně podívám, jsou nádherný, skutečně nádherný,“ dodala jsem bez mrknutí oka.

Edith se vzdala, odevzdaně vzdychla a napřáhla ke mně ruku s kyticí. „Mamce se bude líbit. Děkuju,“ řekla jsem a nestoudně se zakřenila.

Edith potlačila úsměv. Těžko nám odolávala i v dobách, kdy jsme my tři sourozenci byli ještě děti. „Úplně si zasloužíš, co teď přijde. To je to jediný, co ti na to můžu říct.“ Otočila se ke kuchyni a mě zaplavil takový strach, že jsem si připadala jako ochromená. Riley vykročil po širokých schodech na zahradu jako první a já se snažila držet vedle něj, jenomže na jeden jeho dlouhý krok jsem musela udělat dva. Za chvilku se samozřejmě ocitl přede mnou a mamka se při pohledu na svého drahého synáčka, který mířil přímo k ní, rozzářila jako vánoční stromeček.

„Lucy, zlatíčko, ta je nádherná, to jsi neměla,“ děkovala mi přehnaně mamka, jako kdyby právě získala titul Miss World, a vzala si ode mě kyticí.

Babičku jsem políbila na tvář. Vzala to na vědomí lehkým přikývnutím, ale jinak se nepohnula.

„Ahoj, Lucy,“ zahlaholil Philip a také mi vtiskl hubičku.

„Musíme se už přestat takhle scházet,“ pošeptala jsem mu a on se začechtal.

Chtěla jsem se ho zeptat na děti – věděla jsem, že bych měla –, jenomže bratr patřil k lidem, kteří berou všechno zeširoka, takže by na mě okamžitě začal chrlit i ty nejmenší podrobnosti o všem, co jeho robátka udělala nebo co vypustila z pusy. Mám jeho děti moc ráda, myslím to skutečně vážně, ale rozhodně nepotřebuju vědět, co přesně ráno sluply k snídani, i když bych se vsadila, že to bylo něco jako mango v bio kvalitě nebo sušené datle.

„Měla bych je dát do vody,“ řekla mamka, která stále upírala obdivný pohled na nádherný pugét, jako by ho dostala právě teď.

„Skočím pro ni!“ Okamžitě jsem využila příležitosti, která se mi naskytla. „Vevnitř jsem viděla vázu, která by se na ně ohromně hodila.“

Riley, který stál matce za zády, nevěřičně zavrtěl hlavou.

„Děkuju,“ usmála se na mě mamka, jako kdybych se nabídla, že za ni budu doživotně platit všechny šeky, a změřila si mě obdivným pohledem. „Vypadáš nějak jinak, neudělala sis něco s vlasy?“

Ruka mi okamžitě vyletěla ke kaštanové hřívě. „Ehm, šla jsem si lehnout s mokrou hlavou.“

Riley se rozesmál.

„Vypadáš rozkošně,“ řekla.

„Můžeš z toho nastydnout,“ poznamenala babička.

„Nenastydla jsem.“

„Můžeš.“

„Ale nestalo se to.“

Ticho.

Otočila jsem se a přeběhla po trávníku ke kamenným schodům, kde jsem vyklouzla z bot a odkopla je stranou. Pod chodidly jsem ucítila sluncem zahřátý kámen. Edith tu vázu, kterou přinesla s kyticí, mezitím odnesla z baru, ale vůbec mi to nevadilo. Naopak mě to potěšilo, protože jsem pro ni musela dojít, a získala tak trochu času pro sebe. V duchu jsem si spočítala, že od mého opožděného příjezdu do chvíle, kdy jsem se vypravila ze zahrady pro vázu, uplynulo dvacet minut z mého obávaného dvouhodinového pobytu v rodičovském domě.

„Edith!“ zavolala jsem váhavě, nejistá sama sebou, a postupně jsem přecházela z jedné místnosti do druhé, stále dál od kuchyně, kde bych naši starou hospodyní měla hledat ze všeho nejdřív. Bylo tu celkem pět velkých pokojů s vyhlídkou do zadní zahrady. Jeden pocházel z dob toho ochmelky Literáta Proslulého, dva byly součástí původního sídla a poslední dva vznikly v letech, kdy v domě bydlel ten německý výrobce piva s rodinou. Prošla jsem všemi místnostmi pospojovanými obrovskými dveřmi a ocitla se v hale. Proti sobě jsem spatřila otevřené masivní dvojité dveře z ořechového dřeva, které vedly do otcovy pracovny. Byla to ta slavná místnost, kde Literát Proslulý napsal svou známou knihu. Teď se tady táta probíral haldami papírů. Občas mě napadalo, jestli je na všech těch lejtrech vůbec něco napsáno, nebo jestli otec jenom netrpí nějakou nutkavou potřebou brát papíry do ruky a otáčet je.

S taťkou mám ty nejlepší vztahy. Občas nás napadají úplně stejné myšlenky, takže se zdá, jako kdybychom byli jeden a tentýž člověk ve

dvojím provedení. Když nás lidi vidí spolu, ohromuje je naše pouto – respekt, který mi otec dává najevo, a obdiv, který k němu cítím já. Taťka si často jen tak odskočí z práce, vyzvedne mě z bytu a odveze za nějakým dobrodružstvím. Takhle mě rozmazluje už od dětství – jedinou dceru v rodině. Tatínkova holčička. Všichni mi takhle říkali. Často mi volá, jen aby se zeptal, jak se mám, posílá mi kytky a valentýnská přáníčka, abych si nepřipadala osamělá. Odjakživa se ke mně choval báječně a vždycky jsme k sobě měli nesmírně blízko. Občas mě za větrných dní brával ven, do polí osetých ječmenem. Já běhala v nadýchaných květovaných šatech mezi obilím a on předstíral, že je netvor, který mě pronásleduje a honí kolem dokola, dokud jsem neupadla a nezůstala ležet na zemi, obklopená obilnými klasy, které se lehce vlnily ve větru. Strašně jsme se spolu nasmáli.

Tak jo, lhala jsem.

Asi je to zřejmé z popisu té scénky na poli s klasy vlnícími se ve větru. Tady jsem asi příliš přitlačila na pilu. Ve skutečnosti mě otec nesnáší a já zase jeho. V zájmu zachování světového míru jsme sice schopni spolu jakž takž vyjít, ale skutečně jen s vypětím všech sil.

Musel vědět, že stojím před jeho pracovnou, ale ani nezvedl hlavu, jenom otočil další záhadnou stránku. Po celý život držel všechny své papíry mimo náš dosah tak úzkostlivě, že jsem začala být úplně posedlá touhou zjistit, co se v nich skrývá. Když mi bylo asi deset let, využila jsem toho, že večer zapomněl zamknout dveře do svého hájemství, a v noci jsem se tam vplížila. S divoce bušícím srdcem jsem se zadívala na všechna ta lejstra, ale nerozuměla jsem ani slovu. Samé právnické záležitosti. Otec je soudce Nejvyššího soudu, a jak jsem rostla a dospívala, začínala jsem chápat, že je považovaný za jednoho z největších odborníků na irské trestní právo. Od svého jmenování před dvaceti lety předsedá procesům s vrahy a násilníky. Je vážně k smíchu. Na spoustu věcí má strašně staromódní, dost kontroverzní názory, a kdyby nebyl můj otec, musela bych vyjít do ulic a protestovat proti nim. Nebo mi to možná tak připadá právě proto, že je můj otec. Jeho rodiče byli akademičtí pracovníci – otec univerzitní profesor a matka, ta stará dáma v květovaných šatech na zadní zahradě, zase vědkyně. Ale nevím, čím konkrétně se zabývala, pokud v to nepočítám její schopnost vytvářet napětí

všude, kam vkročí. Mám dojem, že to nějak souviselo s půdními červy a klimatickými podmínkami. Otec je vítězem prestižního vědeckého klání zástupců evropských univerzit, má diplom z Trinity College Dublinské univerzity a je absolventem vážené právnické instituce Honourable Society of King's Inns, jejímž krédem je „Nolumus Mutari“, což volně přeloženo znamená „Nehodláme se měnit“. O otci vím jen to, co jsem zjistila z plakety, které má rozvěšené po stěnách pracovny. Kdysi jsem se domnívala, že všechny ostatní věci v otcově životě jsou zahalené tajemstvím, které jednoho dne odhalím. Věřila jsem, že tu tajuplnou skříňku odemknu a okamžitě všemu porozumím. A že na samém konci otcova života – až bude vetchý stařec a já zodpovědná překrásná žena se skvělou kariérou, senzačním manželem a nohama delšíma, než si dokážu představit – se oba pokusíme dohonit ztracený čas. Teď si uvědomuju, že žádné tajemství neexistuje. Je prostě takový, jaký je. A nemůžeme se vystát, protože v nás není ani špetička snahy najít pochopení pro toho druhého.

Pozorovala jsem ho z haly, jak sedí ve své dřevem obložené pracovně, hlavu má skloněnou, na špičce nosu mu sedí brýle a je zahloubaný do ležster. Pokoj zaplňovaly knihy a ve vzduchu se vznášel silný pach prachu, kůže a dýmu z doutníků, přestože otec přestal kouřit už před deseti lety. Zčistajasna jsem vůči němu pocítila lehký záchvěv vřelosti, protože se mi najednou zdál starý. Nebo přinejmenším starší než dřív. Staří lidé jsou jako děti. Mají v sobě něco, co vás nutí milovat je, přestože se chovají sobecky a neotesaně. Chvilí jsem stála na místě a vstřebávala to náhlé vzednutí citů. Najednou mě přepadl pocit, že přece nemůžu jenom tak odejít pryč a neříct mu ani slovo. Zdálo se mi to strašně nepřírozené. Odkašlala jsem si tedy a zlehka zaklepala na otevřené dveře. Přitom mi ale navzdory veškeré opatrnosti hlasitě zašustil celofán na kytici pro mamku, kterou jsem držela v ruce. Přesto otec nezvedl hlavu. Vešla jsem dovnitř.

Trpělivě jsem vyčkávala. Po chvíli už značně netrpělivě. Pak jsem měla chuť hodit mu tu kytici na hlavu. Nakonec jsem musela odolávat pokušení otrhat z ní všechny květy, jeden okvětní lístek po druhém, a mrštit mu je do tváře. Pudový záchvěv radosti, že zase vidím otce, se jako obvykle změnil ve zklamání a vztek. Celou dobu mi všechno jenom komplikoval, neustále mezi nás stavěl zeď a pokaždé docílil toho, že jsem si připadala trapně.

„Ahoj,“ pípla jsem. Zase to znělo, jako by mi bylo sedm let.

Vůbec se na mě nepodíval. Místo toho dočetl stránku, otočil ji a přečetl i tu. Trvalo to pouhou chvilku, ale stejně jsem si připadala jako pěti-letý capart. Potom konečně zvedl hlavu, odložil brýle stranou a zadíval se mi na bosé nohy.

„Přinesla jsem tuhle kytici pro tebe a pro mamku. Hledala jsem nějakou vázu.“ Asi nikdy v životě jsem neřekla nic, co by se tolik blížilo větě „Přinesla jsem meloun!“ z filmu *Hříšný tanec*.

Ticho. „Tady žádná není,“ řekl, ale já jsem v duchu slyšela „Ty krávo pitomá“, přestože otec nikdy nemluvil hrubě. Pokud jsem ho někdy výjimečně slyšela utrousit slovo „zpropadeně“, vyděsilo mě to k nepříčetnosti.

„Já vím, jenom jsem si říkala, že za tebou cestou zajdu a pozdravím tě.“ „Zůstaneš na oběd?“

Snažila jsem se přebrat si to. Buď chtěl, abych zůstala na oběd, anebo nechťel. Muselo to něco znamenat. Každá jeho věta totiž ve skutečnosti znamenala nějaké kódované sdělení obsahující řadu podtónů, které mi sdělovaly, že jsem úplný idiot. Snažila jsem se odhalit smysl jeho otázky a odhadnout, co bude následovat, ale nepodařilo se mi to. A tak jsem odpověděla: „Ano.“

„Uvidím se s tebou u oběda.“

Což znamenalo: „Jak to, že mě vyrušuješ tady v pracovně nějakým svým ‚ahoj‘, navíc bosá, když se s tebou mám co nevidět sejít u oběda, ty *zpropadená hlupačko*?“ Znovu si nasadil brýle a začel se do papírů. A mě znovu přepadlo nutkání hodit mu na hlavu všechny kytiky, pěkně jednu po druhé, ale z úcty k Editinu pugétu jsem se otočila na patě, až to zaskřípělo, a odkráčela pryč. Došla jsem do kuchyně, vložila kytici do dřezu, vzala si něco k zakousnutí a vrátila se na zahradu. Otec už tam byl a zdravil se s oběma syny. Pevné stisky rukou, hluboké hlasy, variace na téma „Vždyť jsme chlapi!“ ve trojím provedení. Potom se posadili, vrhli se na bažantí stehýnka, přitukli si cínovými poháry, prohodili pár nesmyslů, oťřeli si oslintané rty a říhli – aspoň takhle jsem je v duchu viděla já.

„Nepozdravil ses s Lucy, drahoušku. Hledala vázu na tu překrásnou kytici, kterou nám přinesla,“ řekla mamka a znovu se na mě usmála, jako kdybych byla její nejcennější poklad. V tomhle byla skutečně moc dobrá.

„Viděl jsem ji v domě.“

„Och, to je rozkošné,“ zašveholila mamka a zkoumavě se na mě zadívala. „Našla jsi tu vázu?“

Zaletěla jsem pohledem k Edith, která pokládala na stůl bagetky. „Ano, v kuchyni. Stála u koše na odpadky.“ Sladce jsem se na hospodyně usmála. Věděla jsem, co si teď pomyslí – že jsem ten její pugét hodila do koše. Sice jsem to neudělala, ale ráda jsem ji takhle škádčila.

„Tam, co je tvůj oběd,“ odpověděla mi Edith se stejně sladkým úsměvem a matka se zatvářila zmateně. „Víno?“ Edith se rozhlédla po všech ostatních kromě mě.

„Ne, nemůžu, řídím,“ odpověděla jsem jí. „Ale Riley si dá skleničku toho, co přinesl tatkově.“

„Riley řídí,“ opáčil otec, aniž se na kohokoliv z nás podíval.

„Mohl by si dát aspoň kapku.“

„Lidi, kteří pijí a potom řídí auto, patří za mříže.“

„Minulý týden ti nevadilo, že si dal skleničku.“ Nechtěla jsem vyvolávat konflikty, ale moc se mi to nedařilo.

„Minulý týden žádný mladík neproletěl čelním sklem auta kvůli zpropadenému řidiči, který to před jízdou přehnal s pitím.“

„Riley,“ zalapala jsem po dechu. „Pověz mi, že jsi to nebyl ty.“

Bylo to dost hnusné, já vím, ale docela jsem si přála, aby to byla pravda; kvůli otci, který se otočil k matce a začal se s ní bavit, jako bych byla vzduch. Riley nevěřičně pohodil hlavou. Nebyla jsem si jistá, jestli kvůli mému nemístnému vtípku, nebo z lítosti, že si ani nelízne toho drahoceenného vína, ale naši sázku jsem každopádně vyhrála. Sáhla do kapsy a vytáhla z ní dvacetieurovku. Otec naši finanční transakci zaregistroval s nesouhlasným výrazem.

„Dlužil jsem jí peníze,“ vysvětlil mu bratr.

Nikdo u stolu nevěřil, že bych někomu mohla půjčit byt sebemenší částku, a tak mě všichni provrtávali spalujícím pohledem. Už zase.

„Takže,“ ozvala se mamka, jakmile jsme se usadili a Edith donesla na stůl všechno, co bylo zapotřebí. Pak zaletěla pohledem ke mně. „Aoife McMorrowská si minulý týden vzala Willa Wilsona.“

„Jéje, tak to jí moc přeju. Kdo je ta Aoife McMorrowská?“ zeptala jsem se nadšeně a strčila si do pusy bagetku.

Riley se zasmál.

„Chodila s tebou na lekce stepu.“ Matka si mě změřila nechápavým pohledem, jako kdyby nemohla uvěřit, že se mi z hlavy úplně vykourily vzpomínky na prchavou známost s holčičkou z doby, kdy nám bylo šest let. „A Lauře McDonalldové se narodila dceruška.“

„Hola hola hej.“

Riley s Philipem se rozesmáli. Nikdo jiný. Mamka se o to pokusila, ale neúspěšně.

„Včera jsem potkala její matku na trhu s biopotravinami. Ukázala mi tu holčičku na fotografii. Překrááásné dítě. K umuchlování. Svatba a porod, všechno v jednom roce, jen si to představ.“

„Ta malá vážila čtyři a půl kila, Lucy, věřila bys tomu?“

„Jackson měl čtyři kila a třináct deka,“ ozval se Philip. „Luke tři kila sedmdesát tři deka a Jemima tři kila osmdesát deka.“

Všichni jsme se na něj zadívali s předstíraným zájmem a bratr se znovu zakousl do pečiva.

„Je to kouzelná věc,“ řekla mamka, zadívala se na mě, uculila se a pokrčila rameny. „Mateřství.“

Pohled, který na mě upřela, mi připadal příliš dlouhý.

„Když jsem se vdávala, ještě mi ani nebylo dvacet,“ poznamenala babička, jako kdyby to byl bůhvíjaký hrdinský čin. Přestala si mazat bagetku máslem a probodla mě ledově chladným pohledem. „Ve čtyřia-dvaceti jsem promovala a do sedmadvaceti jsem přivedla na svět tři děti.“

Pokývala jsem hlavou, jako kdyby mě její sdělení uvedlo do vytržení. Slyšela jsem ho už mnohokrát. „Doufám, že jsi za to dostala medaili.“

„Medaili?“

„To se tak říká. Když někdo udělá něco... úžasného.“ Snažila jsem se potlačit hořký sarkastický tón, který umíral touhou dát o sobě vědět. Horečně se dral ven a dožebraval se, aby směl vytlačit z mého hlasu vstřícnost a tolerantnost a zaujmout jejich místo.

„Nebylo to nic úžasného, jenom správná věc, Lucy.“

Mamka se postavila na mou obranu. „Některá děvčata teď mívají děti až těsně před třicítkou.“

„Jenomže jí už je třicet.“

„Až za pár týdnů,“ namítla jsem a nasadila si na obličej nucený úsměv. Sarkasmus nabral na síle a chystal se prosadit svou.

„No, jestli si myslíš, že můžeš počít a porodit dítě během čtrnácti dnů, pak se ještě máš co učit,“ poznamenala babička a zakousla se do pečiva.

„Některé bývají i starší,“ ozvala se zase mamka.

Babička mlaskla.

„Budují si totiž kariéru,“ pokračovala mamka.

„Ona žádnou nemá. A co asi podle tebe dělám v laboratoři já? Peču chleba?“

Mamku to otrávil, protože bagetky, které ležely na stole, byly jejím dílem. Odjakživa pekla domácí chleba a bílé pečivo a věděli to úplně všichni, zejména babička.

„Jenomže bez kojení,“ zamumlala jsem, ale všichni to slyšeli a zadívali se na mě. A nebyly to šťastné pohledy. Nemohla jsem si pomoci, prostě jsem hodila do placu náhražky mateřského mléka. Pocítila jsem potřebu uvést svou poznámku na pravou míru. „Taťka mi prostě nepřipadá jako kojenný člověk.“ Kdyby byl Riley schopný ještě víc vytřeštit oči, určitě by mu v tu chvíli vyskočily z důlků. Dělal, co mohl, aby se nerozřehtal, ale smích byl silnější než on a nakonec se mu vydral z hrdla jako podivně znějící zaklokotání. Otec se chopil novin ve snaze odštíhnout se od nepříjemné debaty. Když je roztřeseným pohybem rozevřel, tiše zašustily. Zdálo se mi, že podobně se mu chvějí celá záda. Ztratili jsme ho. Byl pryč, pohroužený do dalších listů papíru.

„Podívám se, jak to vypadá s předkrmem,“ špitla mamka a elegantně se zvedla ze židle.

Její šarm jsem nepodědila. Zato Riley ano. Je uhlazený a kultivovaný, a i když je to můj bratr, dobře vím, že je ve svých pětatřiceti letech skvělá partie. Vydal se v otcových šlápějích a dnes je zřejmě považovaný za jednoho z našich nejlepších znalců trestního práva. Zaslechla jsem to na vlastní uši, jako nezúčastněná osoba. Já jsem dosud jeho odborné schopnosti neměla příležitost ocenit, aspoň zatím, ale nijak jsem je nezpochybňovala. Když jsem si ale pomyslela, že Riley drží v ruce mou případnou propustku z vězení, cítila jsem po těle příjemné teplo a zvláštní mravenčení. Často byl vidět v televizi, jak vchází do soudní budovy nebo jak vychází ven společně s policisty vedoucími spoutané delikventy s kapucí na hlavě. Mnohokrát jsem pak zažila trapnou chvíli, když jsem třeba na nějakém veřejném místě umlčela všechny přítomné, hrdě